

Violeta se fue a los cielos

Direcció: Andrés Wood **Guió:** Andrés Wood, Eliseo Altunaga, Guillermo Calderón, Rodrigo Bazaes **País:** Xile **Durada:** 110 min **Any:** 2011 **Gènere:** Drama, biogràfic, música **Interpretació:** Francisca Gavilán, Cristián Quevedo, Patricio Ossa, Thomas Durand, Luis Machín, Vanesa González **Música:** Violeta Parra **Fotografia:** Miguel I. Littin-Menz **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 5/7/2013
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

El director Andrés Wood (*Machuca*) ens ofereix aquest *biopic* que s'introdueix en la vida de la famosa cantant xilena Violeta Parra (a més, germana del cèlebre poeta Nicanor Parra), des del seu inicis, quan ja de petita muntava espectacles musicals al costat del seu germà, i mentre la seva família havia de passar tota classe de calamitats per treure els seus fills endavant. Va ser una artista precoç, i amb tan sols nou anys, ja va compondre les seves primeres cançons, encara que va ser a partir dels anys cinquanta quan va començar a recopilar la tradició del seu país per donar forma al seu particular estil musical d'arrels folklòriques.

L'actriu Francisca Gavilán dona vida a Violeta Parra en aquesta pel·lícula que s'introdueix a l'interior de l'artista per entendre les seves pors, les seves frustracions i les coses que l'empenyien a escriure les lletres de les seves cançons. Un recorregut per la seva vida personal traçada a partir d'una entrevista que li fa un periodista que pretén extreure a partir de les seves paraules l'ànima veritable de la cantant de "Gràcies a la vida".(Sensacine)

CRÍTICA

Adéu, cor amant

Des dels inicis errants fins a l'aïllament final, Andrés Wood construeix la identitat conflictiva de Violeta Parra

En una escena d'aquest heterodox i apassionant *biopic* que esquivava hàbilment el perill de convertir-se en hagiografia, la jove Violeta Parra -una extraordinària Francisca Gavilán que fa tota una creació del seu personatge- visita un ancià en una apartada zona rural de Xile i li demana que canti una cançó de dol. L'ancià s'hi nega. L'artista aconsegueix convèncer-lo que aquesta cançó que conserva en la seva memòria i que pot morir amb ell és un tresor, una cosa que hauria de ser compartida. La tasca de Violeta Parra com a folklorista, és a dir, com algú profundament compromès amb la memòria personal i col·lectiva- va tenir la seva correspondència i continuïtat amb les carreres artístiques dels seus fills Ángel i Isabel. El primer és, així mateix, l'autor de la biografia que ha pres Andrés Wood com a punt de partida per a aquesta pel·lícula, que juga amb l'estructura fluïda dels records i acaba dibuixant un retrat complex d'algú que va estimar la vida però va acabar saltant-ne en plena marxa.

La carpa que va centrar els últims anys d'activitat de Parra és l'epicentre des del qual Wood, que torna a gestionar el seu material amb l'ambició i la precisió de la seva estupenda *Machuca* (2004), desplega els fulgors d'una vida excepcional, sense sotmetre's als lligams de motlles dramàtics canònics: des dels inicis errants fins a l'aïllament final, el cineasta construeix una identitat conflictiva, atén els claroscurs i aconsegueix moments musicals que semblen números d'equilibriste entre temps, espais i emocions enfrontades.

Jordi Costa – elpais.com